Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Beck, Johan Vilhelm

Titel: BREV TIL: Clausen, Johannes Carl Emil FRA: Beck, Johan Vilhelm (1857-02-11)

Citation: Beck, Johan Vilhelm: ”BREV TIL: Clausen, Johannes Carl Emil FRA: Beck, Johan Vilhelm (1857-02-11)”, i *Venskab og Samvirke - Brevveksling mellem Vilh. Beck og Johannes Clausen*, O. Lohse, s. 18. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001991745-000-shoot-L0019917450000008.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Venskab og Samvirke - Brevveksling mellem Vilh. Beck og Johannes Clausen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Læs Public Domain-erklæringen

Vilh. Becks Svar.
Uby 11. Februar 1857.

Tak for dit Brev! det har kun yderligere bekræftet, hvad jeg har saa mange Beviser paa, at jeg ingen bedre Ven har eller kan have end Dig, fordi Du altid holder s. 19mig vaagen i Retning af mig selv, fordi Du altid har noget at udsætte paa mig; kjære Ven! herpaa vil jeg kjende, om dit Venskab holder Prøve, at Du vedbliver med dette; men hvorfor lover Du det kun? hvorfor sagde Du mig ikke noget mere i denne Retning, men opsatte det til et senere Brev; vel har Du, som jeg skrev sidst, givet min Forfængelighed velrettede Grundskud, medens Du var hos mig, men husk paa, nu er Du borte, og meget kan være og er spiret op i denne Tid, hvor jeg har hørt mange Lovtaler og set mange, som i vor Gjerning staar tilbage for mig; husk paa, at Du af Gud er sat til at forbedre mig! Vore Anskuelser om vor Væren i Forholdet til andre Mennesker ere, uagtet vore forskjelligartede Individualiteter, maaske dog ingenlunde saa forskjellige, som Du formoder; husk atter paa, at min Karakter er indstillet saaledes, at Alt først skal modsiges, som jeg ikke selv har produceret, eller at Alt først skal gaa i Gjæring, før det Sande udsondres. Bliv blot ved, som Du har begyndt at være imod mig; vort Venskab kan intet omstøde; det har tilfulde Erfaringen udvist. Gjengjæld, kjære Ven! kan jeg ikke love; thi jeg veed intet at udsætte paa Dig, uden maaske dette, at »Du ikke har givet Dig nok ind under Guds Forsorg«, gjør dette! og Alt vil gaae godt; at stride i Bønnen, behøver jeg ikke at minde Dig om. — Kjære Ven! modtag min fulde Taknemlighed, fordi Du ikke glemmer min Nina; hun er saa glad for dine Besøg; hun skrev forleden, at det dog var »en Gjenlyd fra Julen«, naar Du var hos hende; hun er ellers saa ene, saaledes som en Kristen er ene i Verden. — Jeg havde i Gaar Brev fra Vahl [1)]; han var mismodig; thi det stod »jammerligt« til hos ham, højst 4—5 i Kirken; jeg har lært s. 20deraf ikke at være utaknemmelig; thi hvor megen Glæde har Gud ikke beredet mig; Kirkegangen har taget saaledes til efter Julen, at der er over 50 i Kirke hver Søndag, Katekisationen vedbliver fremdeles, og stor Glæde har jeg havt af en Mand, som blev besøgt af Mormonerne [1)] og følte sig fristet af dem, hvorfor han søgte Hjælp hos mig; jeg har besøgt ham oftere og fundet en virkelig kristelig Familie og en Surdej g i Menigheden. De religiøse Bøger gaa mer og mer ud, navnlig »Kristelig Samler«. Fra Nina Køpcke [2)] vedbliver jeg at modtage Breve, som vidne om et Menneske, der tørster og hungrer efter Retfærdighed; alt dette siger jeg Dig, fordi jeg veed, Du forstaar min Glæde og glæder Dig med mig. Nu skal jeg til at arbejde med Oprettelse af Menighedsraad; vi havde Convent derom i Onsdags i Kallundborg, saa at Lind [3)] altsaa ikke var med; det var en haard Dyst for mig; thi jeg maatte saa omtrent ene bestaa Striden mod disse forunderlige Mennesker, som nu ere saa gamle Præster, og dog ikke have fjerneste Forestilling om, hvorledes det egentlig staar til derude i Menigheden, nogle vilde have Raadet til at være et Værn mod Menigheden, andre vilde danne nye Kirkegængere af Raadets Medlemmer, som følgelig bør skifte saa ofte som muligt, andre vilde intet have, og N. N. mente, at det var bedst at lade Pastor Beck gjøre Forsøget, saa kunde andre gaa bagefter. Dette sidste maa Du indrømme var Drengestreger; det blev da besluttet, at Alle skulde gjøre Forsøget, og da naar de forberedende Skridt vare gjorte, skulde vi samles igjen sidst i April; men nu viste først deres fuldstændige Uvidenhed sig ved Spørgsmaalet om hvorledes? man mente, at man blot s. 21kunde sammenkalde en Forsamling og læse Circulæret [1)] op for dem og spørge, om de vilde eller ikke. Det er vanskeligt at blive klog paa disse Mennesker. — Du spurgte mig en Gang om Ingemanns »Guldæble«; jeg har læst det og kan ikke være ganske enig med Dig i din Dom derom; tilvisse er det eventyrligt; men det siger han jo selv paa Titelbladet; dog finder jeg det smukt og mener ogsaa at have forstaaet det; Guldæblet er Livskraften, som blev givet os i Vuggen; men den maa, ligesom Skjønheden, lutres i Jordans Bølge, ellers vil den kun søge at stræbe ud over og bort fra sig selv. Saaledes har jeg forstaaet det.

Farvel for denne Gang.

Din Ven
Vilh. Beck.